

KÜLÖNFÉLÉK.

*Lechner Ödön, jeles építőművész*ünket nagy kitüntetés érte, a mennyiben a *Magyar Képzőművészek Egyesülete* odaítélte neki a nagy aranyérmét. Ezt az érmet tudvalevően két év előtt a magyar művészek összessége alapította s a magyar művészek összessége ítéli oda. Lechner munkásságát s érdemeit e lapok olvasói előtt nem kell bővebben méltatni. Elég, ha zsenialitásáról tanúskodó számos alkotása közül utalunk az iparművészeti palotára, a melynél a magyaros jelleget első ízben vitte bele az architektúrába s a mely ezért bizonyos tekintetben fordulópontot jelent hazai építészetünk történetében. Úttörő működését s munkáinak művészi kvalitásait még azok is elismerik, a kik különben nem értenek egyet, az általa követett iránynyal. Szívesen üdvözljük kiváló művészünk a méltán megérdemelt sikere alkalmából s őszintén kívánjuk, vajha minél több tere nyílne, a melyen tudását érvényesíthesse.

A magyar huszárság történetére vonatkozó gazdag történelmi emlékek, a melyeket a párisi világkiállításon leendő bemutatásra gyűjtöttek össze, február hó folyamán néhány napig az Iparművészeti

Múzeum helyiségeiben ki lesznek állítva, a hol azokat a rendes nyitási időben megtekintheti a közönség. Ugyanitt lesz a XII–XV. csoportba tartozó iparművészeti tárgyak javarésze is, melyeknek előzetes bemutatása főképen nagyközönségünk ama részének kedvéért történt, a melynek nem lesz módjában a párisi kiállítást a helyszínén megtekinteni.

A selyemre való akvarell-festésnek új módja. Múlt évfolyamaink júliusi füzetének a külföldi szemléjében arról emlékeztünk meg, hogy a párisi Salonban általánosan föltűntek egy francia művészno festett legyezői, a melyek külön e célra preparált selyemből készültek, a mely az akvarell-festéket oly módon szívja magába, hogy az egy könnyen le nem kopik róla, mint az eddig ily módon díszített preparátlan selyemről. Mint szavavihető forrásból értesülünk, a selyem aquarell-festésű modorban való díszítésének egy jóval hasznavehetőbb magyar találmánya is van, a melyet eddig éppen ösmeretlen voltánál fogva nem aknáztak ki nálunk. A találmány lényege az, hogy az sajátos módon előállított folyékony festékből áll, a mely kimoshatatlanul szívó-

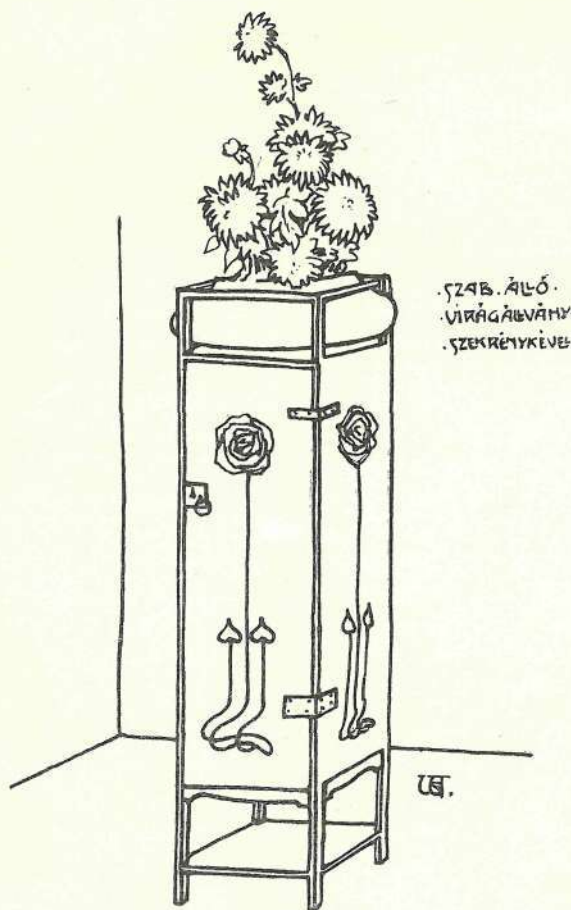
dik be a selyem rostjaiba, még pedig oly módon, hogy a beléje mártott ecsettel tett vonások a selyem mindkét oldalán csaknem egyforma tisztasággal láthatók. Ennek a disztó festészetben sok tekintetben ugyan-csak kiaknázható tehnikának a föltalálója Uhlmann Viktor tanárjelölt (Budapest II. Lánchid-utca 2. sz.), a ki maga csupán naturalista festő s találmányát eddigelé alig használta föl egyébre, mint életnagyságú arcképeknek selyemre való festésére, a min, tekintve eddig egészen elszigetelt helyzetét, nem csodálkozhatunk. Alkalmilag erre a találmányra még visszatérünk, addig is ajánljuk az érdeklődők figyelmébe, útbaigazításra szoruló mesterét.

Iparművészeti részvénytársaság. Már a tavalyi karácsonyi kiállításunkon feltűnt egy sajátos tehnikával készült zománctárgyakból álló gyűjtemény, mely az akkor megnyílt *Rapport*-féle zománcoló műteremből került ki. A szakértőket meglepte a kiállított tárgyaknak élénk fénye, a különböző színű zománckoknak egymásba való olvadása által keletkezett pompás színhatások s főleg az, hogy a készítőjük képes volt nagyobb görbe felületeket ezzel a zománccal egyenletesen bevonni. Úgy tudjuk, hogy ez a találmány külföldön is élénk érdeklődést keltett s általánosan elismerték, hogy a zománcknak ezt a nemét sehol sem állítják elő, ilyen tökéletes tehnikával.

Mindennek dacára, a kellő töke, de főleg az értelmes művészi vezetés hiányában, a vállalat nem tudta készítményeit kellően értékesíteni s félő volt, hogy valamely tőkepénzes külföldre viszi a szép zománck munkákat a feltalálójukkal együtt. Ennek elejét veendő, *Hock* János országgyűlési képviselőnek buzdítására többen elhatározták, hogy részvénytársaságot alapítanak, a melynek egyedüli feladata az lesz, hogy a *Rapport*-féle zománck munkáknak gyakorlati értékesítésére a lehetőséget megadja. Mint halljuk, a kibocsátandó részvények aláírását befejezték, úgy, hogy a vállalat az új alapon legközelebb már megkezdheti működését, a melynek sikerét melegen óhajtjuk.

Bécsi műipar a karácsonyi kiállításunkon. És pedig nem szerepelt az nyilant, hanem mint magyar gyártmány, magyar kiállítónak a neve alatt. Sajnos, hogy a Magyar Iparművészeti Társulat csak későn, egy-két nappal a kiállítás bezárása előtt tudta meg az esetet, a mikor megbízható helyről figyelmeztették, hogy egy-két kiállított tárgyat Bécsben készítettek s így már nem akadályozhatta meg, hogy annak tulajdonosa, a ki csak újabban nevezi magát műiparosnak, néhány hétig ámítsa a közönséget. Bár az illető nagyon is rászolgált arra, hogy nevét ne kiméeljük, ezúttal beérjük azzal, hogy csak magát az esetet hozzuk nyilvánosságra s reméljük, hogy ő is beéri a figyelmeztetésnek ezzel a módjával s nem ad alkalmat arra, hogy vele, illetve bécsi dugáruival még egyszer foglalkozunk. Önként érthető, hogy a Bécsben készült magyar gyártmány, ma már nem bitorolja helyét az Iparművészeti Múzeumban.

Magyar művészek sikere külföldön. Megszoktuk már, hogy festőművészeink és szobrászaink külföldön sikereket érnek el, de arra alig van példa, hogy itthon élő iparművészeti tervelőinkről az ország határán túl tudomást vegyenek. Annyival is inkább örvendeni való, hogy két magyar művész, kinek a *Magyar Iparművészet*-ben közölt munkái a külföldi szaköröknek figyelmét felébresztették, külföldről megbízásokat kapott. Így *Horti* Pált, a Schiewenbusch és T-sa kölni cég megbízta, hogy számára képkereteket tervezzen s eddigi munkáiból többet megvásárolt, *Wiegand* Edét pedig felkérte a Darmstadtban megjelenő *Deutsche Kunst* u. *Dekoration* c. előkelő művészeti folyóiratnak szerkesztősége, hogy egy sorozat bútortervet készítsen a lap számára. Itt főlemlítjük még, hogy a *Poster* c. kiváló angol művészeti folyóirat, a mely főleg plakátokat közöl, már két ízben foglalkozott a *Magyar Iparművészet* révén hirdetett plakátpályázatokkal s nagy elismeréssel nyilatkozott a folyóiratunkban közölt magyar plakáttervekről.

.SZAB. ÁLLÓ.
.VIRÁGÁLVÁNY.
.SZEKRENYKÉZ.

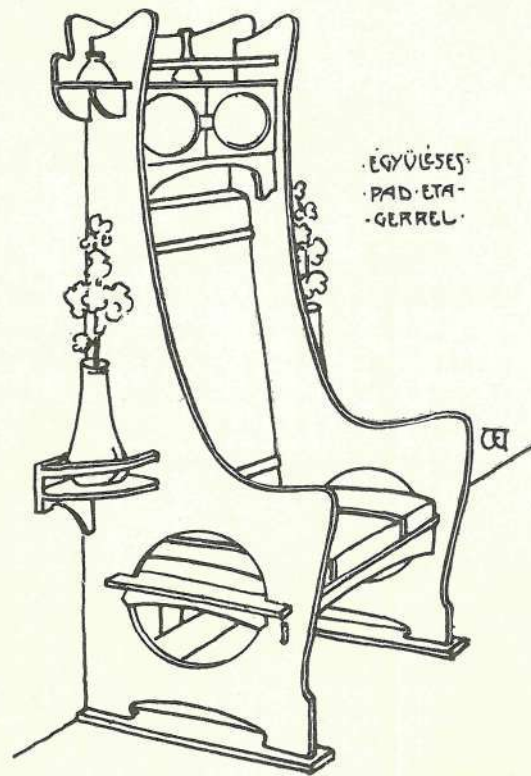
Wiegand Ede rajza.

A magyar iparművészet Berlinben.

A hírneves Keller és Reiner műkereskedő cég Berlinben még az ősz folyamán azzal a kéréssel fordult Radisics Jenőhöz és Györgyi Kálmánhoz, hogy működjenek közre a f. évi április havában a berlini művészeti szalonjukban rendezendő magyar iparművészeti kiállításnak az előkészítésében. Erre a nevezettek egyértelműen azt a nézetüket közölték a berlini céggel, hogy a f. év nem alkalmas arra, hogy a magyar iparművészet magát Berlinben bemutassa, mert annak színe-javát a párisi kiállításra küldik, egy jelentékeny része pedig a jó munkáknak Oroszországban van, a honnan csak április hó folyamán kerülhet vissza. E szerint tehát azt ajánlották, hogy halaszszák el a tervezett kiállítást a jövő évre, a mikor a

Párisból visszajövő munkáknak egy része is megszerezhető lesz a berlini kiállítás számára. Így tehát a kiállítást elhalasztották a jövő évi április havára s remélhető, hogy annak akkor teljes sikere lesz. A berlini cégnek egyik belső tagja *Reiner* úr, a ki az év első napjaiban megnézte a karácsonyi kiállítást, nagy elismeréssel nyilatkozott a magyar iparművészet fejlettségéről s hasonlóképpen erősen bízik a tervezett kiállítás eredményes voltában.

Zichy Mihály a magyar iparművészetről. Tudvalevő, hogy a mikor szóba került az orosz kiállítás, Zichy Mihály nem igen lelkesedett azért, sőt a *Műcsarnokhoz* intézett levelében leplezetlenül kifejezést is adott ama nézetének, hogy nem tartja még időszerűnek, hogy a magyar művészet Oroszországban bemutatkozzék. Annál örvedesb tehát, hogy most, a midőn a kiállítás megvalósult, teljes elismeréssel adózik annak *iparművészeti* részének. Egy buda-

.EGYÜLÉSES.
.PAD-ETA-
.GERREL.

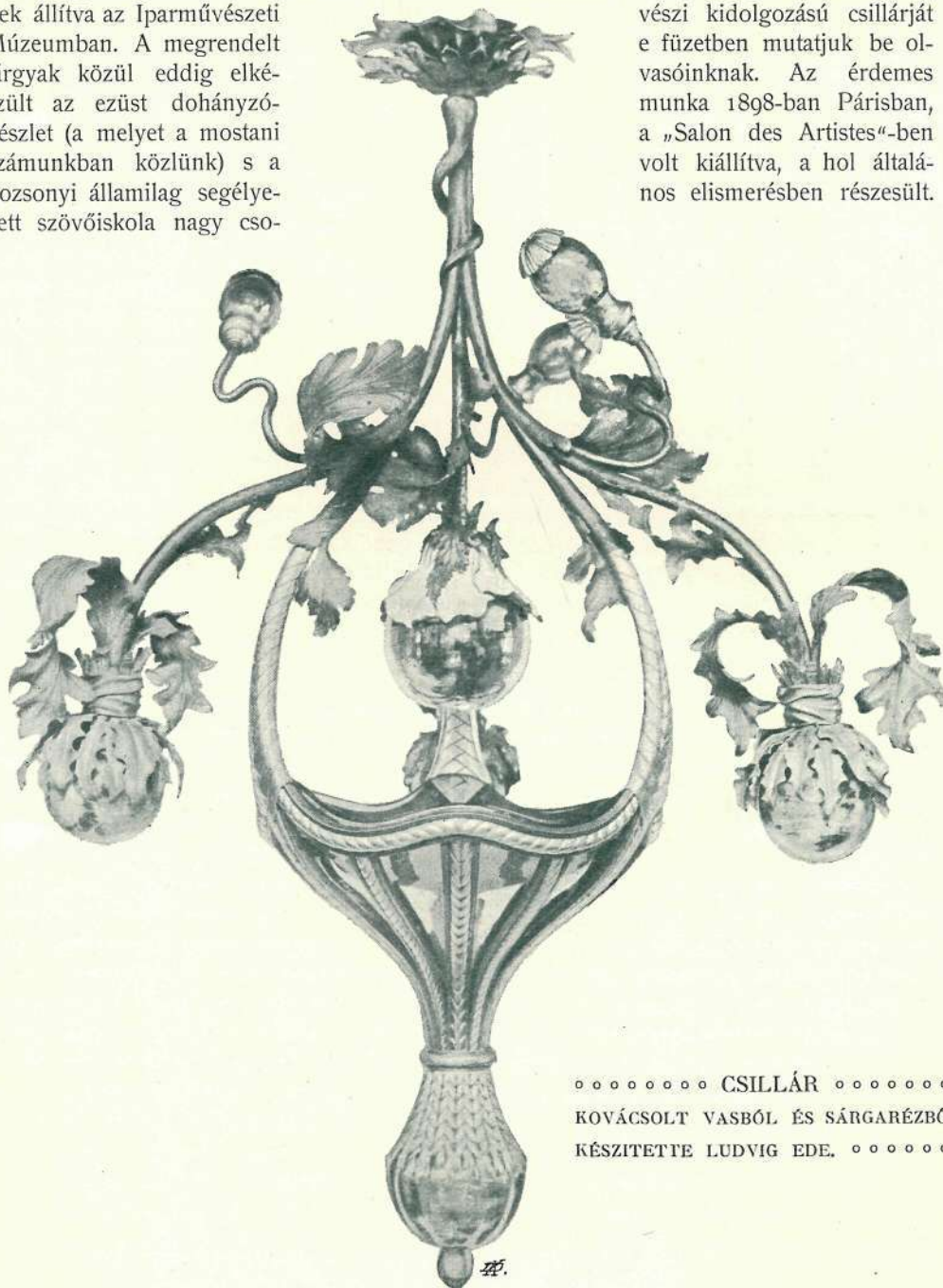
Wiegand Ede rajza.

pesti ismerőséhez intézett levelében ugyanis szószerint ezeket írja: „a műipari osztály igen jól megy az itteni kiállításon. *Feltűnő előnynek örvendhetnek a magyarok.*“

A székes-főváros által a párisi kiállítás alkalmából megrendelt iparművészeti tárgyak február hó folyamán ki lesznek állítva az Iparművészeti Múzeumban. A megrendelt tárgyak közül eddig elkészült az ezüst dohányzó-készlet (a melyet a mostani számunkban közlünk) s a pozsonyi államilag segélyezett szövőiskola nagy cso-

móztott szőnyege. Ezt a gyönyörű, s rendkívül hatásos szőnyeget színesen sokszorosítva, a jövő számunkban mutatjuk be olvasóinknak.

Ludwig Edének, a nemrégiben Budapesten megnyilt Ludwig és Stetka cégű lakatosműhely egyik tulajdonosának, művészi kidolgozású csillárját e füzetben mutatjuk be olvasóinknak. Az érdekes munka 1898-ban Párisban, a „Salon des Artistes“-ben volt kiállítva, a hol általános elismerésben részesült.

○○○○○○○ CSILLÁR ○○○○○○○
 KOVÁCSOLT VASBÓL ÉS SÁRGARÉZBŐL.
 KÉSZITETTE LUDVIG EDE. ○○○○○○○